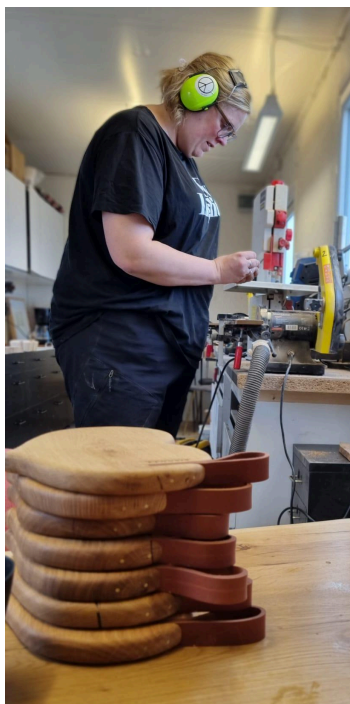

När Herren kallar ska man följa. Det heter väl så? Men hur vet man att Herren kallar?

Våren -19 åkte jag tillsammans med det årets konfagrupp till Rumänien för att hälsa på Andreas Samuelsson och Kenosis (läs mer om Kenosis på: <http://kenosissverige.se/>). Det var en fin resa som gav mersmak på flera sätt. För mig var mersmaken att få se ungdomars ögon öppnas för omvärlden och mission, men också för snickeri. Att få se allt fint som producerades i fabriken vars utgångspunkt är att ge den utsatta folkgruppen romer jobb. När Andreas besökte oss ett halvår senare pratade vi om detta och jag sade att jag gärna skulle komma och

vara lärling. Men så kom en pandemi och sen började jag plugga osv. Men tanken fanns kvar. Under -23 läste två terminer till träslöjdlärare och drömmen om att åka till Kenosis kom tillbaka. Så i oktober -23 skickade jag ett sms till Andreas att jag var sugen på att komma och om det skulle gå för sig och fick som svar: "Wow, grymt om det skulle funka!" Och efter ansökan om tjänstledighet visade det sig att det skulle funka och flygbiljetter köptes.

11/2 gav jag mig iväg på min resa. Första veckan kändes allt så nytt och konstigt, men snart kom jag in i rutinerna. På vardagarna jobbade jag i en omgjord container som gjorts iordning till verkstad - låter kanske mörkt och trist, men det fanns fönster och var vitmålat och passade alldeles utmärkt att jobba i. Vi som jobbade i containern var Beck, Andreas fru, Mandinita - den enda romska kvinnan som jobbade för tillfället - och så jag. Vi sågade till spillbitarna som blivit över när männen gjort bla skärbrädor och bord, bitar som vi sen formade på slipmaskiner

och därefter sandpapprade tills de var repfria. Vi avslutade med att olja in bitar och sätta hängen eller borra hål för läderband eller vad vi nu hade tänkt när vi slipade fram smycket från spillbiten. Det finns något harmoniskt över att forma och sandpappra bitarna. Man kan inte stressa, då blir det inte bra. Och vissa bitar liksom talar till en om vad den ska blir. Största delen av arbetet så skapade jag smycken som skulle säljas, antingen via deras hemsida eller på marknaden om vi var med på. Men ibland hittade jag en bit som jag tyckte va extra vacker och talande och då skapade jag något som jag själv kände för.

På lördagar gick jag också till verkstaden, men då var det bara för min egen skull, jag trivdes att sitta där och skapa - och lyssna på ljudböcker, poddar och musik.

Det blev en tid av rekreation och andhämtning för mig. Hjärnan fick en slags vila som var väldigt behövlig. Jag fick också vara kreativ på ett sätt som jag inte brukar. Saker skulle skapas, vare sig jag kände inspiration eller ej, så saker skapades.

Om man tittar på sociala medier, på Kenosis arbete, så är det lätt att tänka att Kenosis är en fabrik med stor framgång, så vackra saker som de gör. Men Kenosis är tyvärr inget vinstdrivande företag. Andreas vision när han startade Kenosis är att ge romer arbete. Romerna är ett folkslag som genom tiderna har varit väldigt ogillat av resten av världen och mycket för att de har en jag-tar-dagen-som-den-kommer-mentalitet och jag-gör-det-så-lätt-för-mig-som-möjligt-mentalitet och dessa mentaliteter har även de romer som jobbar på Kenosis och det gör det besvärligt. Andreas och Beck har otroligt mycket kärlek för dessa människor som inte alltid gör det lätt för dem, så hjälp mig be för dem!

Något jag inte visste när jag åkte ner var att jag var den första volontär som åkte till Kenosis för att jobba i fabriken. Stort. Volontärer som har åkt dit tidigare har hjälpt till med till exempel byggnadsvård, men ingen med själva produktionen. Men det har börjat byggas ett volontärhus på Beck och Andreas tomt, för att underlätta för sådana som mig. Otroligt kul. Så min målbild är att åka dit igen och är du sugen att hänga på, meddela mig.

